

Казвам се Наталия Атанасова, на 43 години, родена съм в Бургас, живея в София, неомъжена, по образование съм архитект, но в момента, а надявам се и занапред, работя друго.

Свободолюбива съм. Това звучи малко като хвалба, но реално ми е създавало много неудобства. Не мога да понасям рутина и не се вписвам в колективи с общи цели. Важно ми е да спазвам собствен ритъм за всичко, иначе не ми се получават нещата. Други неща, за които се сещам: чувствам се добре сред природата, обичам физическата активност. Хипохондрик съм в умерена форма. Обичам да ям храна в големи количества, но мразя да съм дебела и затова цял живот съм на диета. Имам интензивен вътрешен живот, който понякога заглушава другия. Нямам големи очаквания от хората, но обичам да съм социална. Често имам нужда и от уединение. Не обичам да си поставям цели за постигане. Напряга ме. А и колкото пъти съм го правила, винаги се получава нещо съвсем различно. Предпочитам да се оставя в ръцете на съдбата. Нейното въображение е доста по-богато от моето.

Като малка живеях на село в къща с голям двор. В него имаше общо 4 къщи без огради помежду им. Едната беше нашата, останалите – на сестрите на баща ми и на баба. Имах детство като от детска книжка – основно навън с децата от махалата през лятото и до печката на баба през зимата, много домашни животни, много движение, зеленчуци и плодове от градината, задължителното за соца „балканче”, с което не се разделях, игри, свързани с движение. Беше напълно нормално на 10 години да ида с колелото до близкия язовир на 7 километра и да си направя пикник с приятелчета. Пълнен абсурд в наши дни. Ключът за къщата стоеше на перваза на прозореца. Нямахме отделни ключове за всеки член на семейството, а и рядко заключвахме, защото не се крадеше. Баба беше католичка и съм израснала с доста свободните ѝ интерпретации на библейски теми. Баща ми пък обичаше да ми набива в главата математика, история, география и световния ред, а майка ми – да ме научи на ред в ежедневието. И тримата се провалиха.

Училището не ми беше проблем, но в началното имаш дислексия. Тогава още не беше много ясно какво е това дислексия и дали въобще е нещо. Слава богу, с времето се пооправиха нещата, но не напълно. Учила съм 4 в училища. Общо взето имаш само шестици. Не бях много старателна, но имаш много добра памет и можех да възпроизведа произволен текст с едно или две прочитания абсолютно дословно. Стихотворенията ги наизустявах за минути. За съжаление, от тая ми дарба в наши дни не остана и следа. В момента имам изключително лоша памет. Любимият ми предмет беше биология. Ходила съм на олимпиади по математика и физика, но не съм много талантлива в областта на точните науки, макар че ги обожавам. Математиката за мен е най-висшето изкуство. Имам страхопочитание към математици и физици. Сигурно защото нищо не разбирам от това, което казват.

В училище рисувах много и през цялото време. Казвах, че рисувам добре. Според мен просто рисувах много и затова всички си мислеха, че явно съм добра. За мен рисуването беше по-скоро канал, през който нещата от вътрешния ми живот можеха да се материализират и точно от там идваше моето удоволствие от рисуването, а не че нещо кой знае какво се получаваше.

След седми клас учих в Английската гимназия в Бургас. Разкошно беше това училище през деветдесетте. Не съм от хората, на които гимназията е пикът на живота им, но със сигурност за 5-те години там научих и прочетох неща, колкото за цялата останала част от живота ми досега. Наля ми се с фуния от всичко по много. Поддържам много контакти от онова време активно и до днес. По принцип много добре си поддържам приятелствата. Важни са ми.

В гимназията се колебаех между медицина и архитектура. Нямах как да кандидатствам и на двете места, защото изпитите са съвсем различни, и се наложи да избирам. Реших да е архитектура, понеже може да се практикува като свободна професия и не е обвързана непременно с работно време и място. Освен това ми се рисуваше, а 3 от кандидатстудентските изпити бяха по рисуване. По време на кандидатстудентската ми подготовка имах брутален учител по рисуване, чиито методи бяха на ръба на приемливото, че даже и отвъд. Беше нещо средно между казарма и секта. Много истории има там, ама не са за разказване. Ад някакъв! В крайна сметка почти всички от този курс бяхме приети, което все пак говори, че методът му е работел, защото тогава се влизахме много трудно. Маса народ кандидатстваха за едно място. Считаше се за голям успех.

За съжаление обаче самото обучение в университета беше в най-добрия случай вяло. Повечето преподаватели бяха изключително посредствени и скучни, като за сметка на това нямаха никакъв подход и очарование. Ако наистина имаш интерес в архитектурата, единственото, което можеше да правиш в УАСГ, беше да висиш в библиотеката и да четеш чуждестранни списания. Когато си на 20, скуката създава неудържим вакуум. Аз го запълвах с партита, на които тогава им казвахме купони. Тук малко прозвуча като мрънкане, но всъщност нямам никакви оплаквания. Много добре си живях. И до днес повечето ми приятели са от университета. Архитектите са чудесна компания. Винаги съм ги препоръчвала. Интересуват се от всичко и се имат за специалисти в почти всички области на изкуството, особено в музиката. В началото са малко досадни, но веднъж като им свикне човек, се пристрастява. Златна жила са.

И сега, ако ми се наложи да избирам образование наново, пак бих избрала архитектура, въпреки че определено не харесвам това, което се строи в момента в България, не харесвам отношенията клиент – архитект, отчаяна съм от липсата на вкус поголовно в нашата мила родина, но за съжаление винаги съм била твърде привързана към нея за да я напусна за образование, реализация или каквото и да е. Всъщност, защо пък да е за съжаление? Радвам се, че съм тук и правя това, което правя, макар и да няма много общо с архитектурата.

Професионалната ми реализация започна веднага след университета с летищ старт. Тогава работихме заедно с гаджето ми, което също беше архитект, но сега е музикант – Никога Груев (Котарашки). Първият ни хонорар беше 5-цифрено число. Тогава още не беше ударила строителната криза и работа извираше отвсякъде. Имам доста публикации в списания на неща, които съм правила с него, или съм участвала в други екипи. Предимно интериори на частни домове (завърших към катедра „Интериор и дизайн“). Не беше лошо, но тая професия е напрегната като цяло. Винаги има проблеми. Телефонът ти звъни от 8 сутринта и всичко е спешно. Все едно си мозъчен хирург. Хората, не знам дали сте забелязали, ама много се напрягат, когато си ремонтират и обзавеждат жилищата. Освен това повечето имат огромно количество собствени идеи, с които един архитект не бива да се съгласява в никакъв случай. А аз обичам нещата да стават без съпротивление. Та се наложи да се преквалифицирам. То всъщност не се наложи, ами стана случайно и от само себе си. Не беше планирано. Даже в началото си мислех, че е временно, но след тъй като минаха над 10 години вече откакто не проектирам, започвам да си мисля, че е за постоянно. В момента това, с което основно се занимавам, ако не се брои работата ми за Румен, е един малък бутик за селектирани секънд хенд дрехи в центъра на София, на минута път от мястото, където живея.

Важно ми е да работя. Обичам да върша нещо. Оставена на спокойствие, съм в състояние да бълвам всякаква продукция, стига някой да подава материал. Много е удобно в такъв случай да имаш магазин, защото има къде да оставиш за продажба продукта на неовладяната си хиперактивност. Също така, оставена на спокойствие,

съм в състояние и да гледам в тавана три дни. Дано не е биполярно разстройство. По-скоро обичам да угаждам на настроенятията си.

А Румен дойде от една обява, която намерих в интернет. Бях решила да си взема котка от породата британска късокосместа, защото бях прочела някъде, че ставали по 12 килограма. То е почти като да си имаш домашен тигър. Обаче не случих на екземпляр, защото Румен остана 6,5 кг. Не е достатъчно породист, за да има всички характеристики на породата си.

Веднага след като го взех, като всеки отговорен стопанин, започнах да публикувам негови снимки на личния си профил във Фейсбук. Приятели ми предложиха да му направя собствена страница и се започна. Златин се появи година по-късно по подобен начин. Отново от обява в нета. Реших да намеря компания на Румен, за да се движи повече. Аниматор един вид. Получи ми се. Двете котки се разбраха много добре още от първия ден. За разлика от Румен, Златин не е породист. Намерен е изхвърлен в кашон пред блок, заедно с братчето си, когато са били на по 2 месеца. Той краде, досажда, яде като за последно и прави бели. Румен е спокоен и мързелив. Като темперамент са много различни и са си интересни един на друг.

Лицата на животните могат да изразяват всякакви емоции, както и лицата на хората. Първите текстове на Румен бяха провокирани от интересни изражения и моменти, които съм успяла да уловя с камерата на телефона. Просто превеждах на човешки език това, което виждах на снимката. С времето се поувлякох. Текстове станаха по-дълги, появиха се приказки, стихове и всякакви литературни упражнения. Явно ми се е пишло без да го осъзнавам и при удобен повод се е отприщило.

Денят ми минава така:

Ставам в 7. Следва час и половина сутрешни ритуали. Бавно започва моят ден. Не съм от тия, дето с отварянето на очите хукват по задачи. Обикновено в този час и половина се появява и новото писание на Румен, докато си пия кафето. След това излизам и до обяд обикновено се занимавам с магазина си. Следобеда работя от къщи и ходя на фитнес. Вечер обикновено вечерям навън с приятели. Не си падам много по готвенето и домакинстването, а обожавам да ям хубава храна в добри количества. Освен това денят трябва да бъде обсъден, за да може да приключи. Та това е.

На мен писането не ми е професия. Правя го между другите си занимания и не винаги успявам да намеря време. Най-добре пиша, когато съм с „проветрена” глава. Ако ми висят много задачи за през деня, започвам да мисля за тях и писането или отстъпва, или не се получава добре. Писала съм навсякъде – у дома, сама с чаша бира в някое заведение, на терасата на хотела, когато съм във ваканция и т.н. Лошото на писането е, че е самотно занимание, и за времето, в което го правиш, трябва да се изключиш от реалния свят. Слава богу, нещата които пиша са сравнително кратки. Не ми се мисли, ако някой ден реша да напиша роман, да речем, колко много от живота ще пропусна.

Идеи ми идват отвсякъде. Обичам да пиша за банални неща, погледнати от необичайна гледна точка. Не може всички през цялото време да сме на върха на вълната. Особено ако сме котараци, живеещи в един неголям апартамент. Това ми е най-голямото предизвикателство – да намеря нови и нови сюжети в ограниченото пространство на историята и съобразявайки се със спецификата на героите, при която много от темите, които биха били възможни, ако те бяха хора, отпадат. Всъщност, добре е да има ограничения. Това дава стил и посока на нещата. Да твориш при абсолютна свобода е много по-трудно.

Консумирането на изкуство ме вдъхновява, да, но не в смисъл „Я, колко добре се е получило. Я да направя и аз нещо подобно.“ По-скоро то разширява съзнанието, напомня, че има безброй много начини, по които можеш да се изразиш. Напомня и за фината нишка от обща чувствителност, която свързва хората. Харесва ми идеята, че имам нещо общо с всеки един човек на планетата.

Не мисля, че да пишеш от чуждо име е раздвоение на личността. Много литература е изписана по този начин. Пишещият трябва да е в главата на героя си, за да разбере мотивацията му. Трябва да умее да се свърже емпатично с него, за да поддържа консистентен образа му. Когато обаче героят се настани в главата на пишещия трайно, това вече може да е повод за безпокойство.

Чувствам се чудесно именно заради това, че Румен обира лаврите. Никога не съм имала идеята да направя тази страница, за да бера някакви лаври. Халал да са му на Румен! Не съм и голям фен на публичната известност, така че това, че той е на преден план ме устройва напълно. Да не забравяме и че и всенародната любов често върви с всенародната омраза, така че ако Румен нещо сгафи, винаги мога да се измъкна с „Не бях аз, той беше“. Много е удобно.

Моята известност е от хубавите. Приятна ми е. Не съм от хората, които се чувстват комфортно в светлините на прожекторите, ама то и прожекторите не са кой знае какви. Често ми се случва да се запозная с фенове, но не ме преследват папараци по улиците, така че не мога да се оплача. Феновете на Румен са възпитани и интелигентни в голямата си част. Правят ми комплименти, подаряват ми подаръци... Какво му е лошото!

Не смятам, че известността ме е променила. Не смятам и че е нещо особено, за което си струва да се мисли. Единственият VIP в България е Лили Иванова. Всичко останало е излишно чупене на стойки и медийна врява. Мнението на другите не може да ме определи мен като личност. Не е достатъчно и необходимо условие, за да си повярвам. Ако не беше така, вероятно още щях да съм архитект, а не да ходя да гоня Михаля. Не се взимам много насериозно като „творец“. Просто правя каквото мога и стана каквото стана. Като всички останали хора, впрочем.

Не съм очаквала, че ще се прочуя точно под формата на котарак, в интерес на истината. Още по-малко пък някога съм искала да съм известна на всяка цена. Но някак все успявам да се забъркам в неща, които на хората са им интересни и още преди да се появи Румен, вече имах в библиотеката си двуцифрено число печатни издания, в които фигурира моя милост по един или друг повод. Естествено, последното нещо, което съм очаквала е да се явя с уводна статия в Литературен вестник или пък на корицата на Ева – все области, в които нямам никаква подготовка. Всичко очаквам от себе си, но това, честно казано, надмина всичките ми очаквания. Определено двете книги, които успях да издам досега, са най-голямото ми постижение. Добре се получиха.

Случвало ми се е да се обърнат към мен с „котарака Румен“. Освен това понякога приятелите ми така ме представят на техни приятели. Просто за да поставят нещата в контекст. Малко се чувствам като панаирджийска мечка, но е и забавно. Лицето на Румен е много по-познато от моето и хората винаги се изненадват и се усмихват. Става им интересно, разпитват, радват се, съдействат. Името румено железни порти отваря, в това съм се убеждавала много пъти. Естествено има и случаи, в които хората не знаят кой е котарака Румен и тогава аз се замаям с хермелина и драматично напускам помещението!

Важна е свързаността – с приятелите, със семейството, с мястото на което живее човек. Някои я наричат любов. За мен е по-скоро чувство, че принадлежиш, че знаеш къде си и кой си. Важно е и заниманията през деня да ти дават повече, отколкото ти вземат. Харесвам японската дума „икигай”. Харесвам и испанската „дуенде”.

Не харесвам „новите патриоти”. Плаши ме това драпане към уж традиционни ценности, което всъщност е замаскирано желание да клечим в блатото на посредствеността поне докато света ни позволява. Не харесвам дебелоочието, липсата на такт, чувствителност и вкус, тайната надежда, че номерът ще мине, и войнстващата простащина. Отчайвам се от това, че хората масово не ги регистрират тези неща като нередни.

Как искам да бъда запомнена? Като супермодел, много ясно! А не като лудата с котките, каквато е тенденцията засега!